

1. ΤΑ ΠΡΟΝΟΜΙΑ ΤΩΝ ΠΟΛΥΤΕΚΝΩΝ

Μέσο: ΤΟ ΠΑΡΟΝ

Ημ. Έκδοσης: . . . 23/03/2014 Ημ. Αποδελτίωσης: . . . 23/03/2014

Σελίδα: 22

Κύριε Διευθυντά

Πολύ σωστά το Συμβούλιο της Επικρατείας έκρινε ότι είναι αντισηματικό το μέτρο της καθ' υπέρβαση εισαγωγής τέκνων πολύτεκνων οικογενειών στα ΑΕΙ, καθόσον αυτό αποτελεί άνιση μεταχείριση έναντι των άλλων υποψηφίων.

Οι πολύτεκνοι όμως ποτέ δεν ζήτησαν την εφαρμογή του μέτρου αυτού, γιατί είναι η τάξη που κατ' εξοχήν υποστηρίζει την αρχή της αξιοκρατίας και της ίσης μεταχείρισης των πολιτών.

Το αίτημα των πολύτεκνων ήταν ανέκαθεν η εφαρμογή του Συντάγματος, που προβλέπει ότι η συμμετοχή των πολιτών στις δαπάνες του κράτους γίνεται ανάλογα με τη φοροδοτική ικανότητα του καθενός και επιτάσσει να προστατεύεται η πολύτεκνη οικογένεια.

Ερωτώ, λοιπόν:

Ένας πολύτεκνος με κάποιο εισόδημα, που έχει να φροντίζει μια οικογένεια τουλάχιστον έξι ατόμων, έχει την ίδια φοροδοτική ικανότητα με έναν ανύπαντρο που έ-

Τα «προνόμια» των πολύτεκνων

χει το ίδιο εισόδημα και έχει να φροντίζει μόνο τον εαυτό του; Γιατί, λοιπόν, να πληρώνουν τον ίδιο φόρο;

Τα άλλα μέλη της οικογένειάς του δεν χρειάζονται στέγη, τροφή, ένδυση, μόρφωση κ.λπ.; Οι δαπάνες αυτές γιατί δεν εκπίπτουν από το φορολογητέο εισόδημα του πολύτεκνου; Και τα αστεία επιδόματα που δίνονται σε αντικατάσταση, υποτίθεται, των φοροαπαλλαγών γιατί συνδέονται με το εισόδημα; Και γιατί δεν δίνεται κανένα επίδομα για την άνεργη σύζυγο; Αυτή δεν έχει ανάγκες; Ποιος τις καλύπτει; Ή μήπως είναι ποινή γιατί αντί να εργάζεται αφιέρωσε τη ζωή της στο να γεννήσει πολλά παιδιά και να τα μεγαλώσει;

Αυτή, λοιπόν, είναι η προστασία που επιβάλλει το Σύνταγμα; Ή μήπως είμαστε στην Κίνα, που έχει πρόβλημα υπερπληθυσμού, και δεν το έχουμε καταλάβει;

Δεν καταλαβαίνουμε ότι με την

πολιτική αυτή εξαφανίζεται με βεβαιότητα το έθνος μας; Ή μήπως αυτός είναι ο σκοπός τους;

Και με ποια λογική κατήργησαν ακόμα και αυτήν τη συμβολική σύνταξη των 100 ευρώ τον μήνα που έδιναν στις πολύτεκνες μητέρες; Δεν είναι αυτό το αποκορύφωμα της αδικίας, αφού έχουν διατηρηθεί μεγαλύτερες συντάξεις σε πολίτες που δεν κατέβαλαν καμία εισφορά (π.χ., αγρότες, επαναπαρισθέντες, πρόσφυγες, ανάπηροι κ.λπ.); Τι παραπάνω έχουν προσφέρει αυτοί στη χώρα από την πολύτεκνη μάνα;

Μήπως όλη αυτή η πολιτική έχει πραγματικό στόχο τη δημογραφική συρρίκνωση της χώρας μας και την παράδοση του εδάφους της σε ξένους;

Μήπως το μέτρο της καθ' εξαίρεση εισαγωγής στις ανώτατες σχολές, το οποίο πάρθηκε σε αντικατάσταση του δίκαιου και σύμφωνου με το Σύνταγμα μέτρου της δυ-

νατότητας μεταγραφής των παιδιών των πολύτεκνων σε σχολές του τόπου κατοικίας τους, και περιέλαβε και άλλες ομάδες, ήταν μια καλά σχεδιασμένη προβοκάτσια, ώστε να προκαλέσει τη δίκαιη διαμαρτυρία των υπόλοιπων υποψηφίων και τελικά την κατάργηση όλων;

Επιβάλλεται, λοιπόν, η άμεση επαναφορά του μέτρου των μεταγραφών, το οποίο ίσχυε για δεκαετίες και περιλάμβανε και άλλες ομάδες που έχουν ανάγκη.

Επιβάλλεται, επίσης, στη διανομή του περιήφνου περισσεύματος να αποκατασταθεί κατά προτεραιότητα η κατάφωρη αδικία που έγινε στις πολύτεκνες μητέρες και να τους χορηγηθεί ξανά η συμβολική σύνταξη των 100 ευρώ, που για τη μεγάλη πλειονότητά τους ήταν το μόνο τους εισόδημα.

Ι. Κουλούρης
Δρ Μηχ/γος Ηλ/γος ΕΜΠ
Ίλιον

Δημογραφική απειλή

Γιάννης Μαρίνος
jmarinos@tovima.gr

Το Συμβούλιο της Επικρατείας με μία ακόμη αψυχολόγητη απόφασή του απαγόρευσε την προνομιακή εισαγωγή στα ΑΕΙ παιδιών πολύτεκνων οικογενειών επειδή παραβιάζεται έτσι η συνταγματική αρχή της ισότητας. Η απόφαση αυτή δείχνει με πόση στενοκεφαλιά προσεγγίζεται το μείζον εθνικό πρόβλημα της υπογεννητικότητας, που υπονομεύει την εθνική μας ύπαρξη. «Φρολογιακή βόμβα» το χαρακτηρίζει η έγκυρη γερμανική εφημερίδα «Χάντελσμπατ», διαπιστώνοντας ότι «η Ελλάδα γίνεται το γηροκομείο της Ευρώπης». Ήδη οι θάνατοι είναι περισσότεροι από τις γεννήσεις, ενώ με 2.884.000 συνταξιούχους, μόλις 3.300.000 εργαζομένους και 1.500.000 ανέργους, επί συνολικού πληθυσμού 10.800.000, γίνεται αντιληπτό ότι βαδίζουμε προς δραματική εθνική συρρίκνωση. Ταυτόχρονα οδηγούνται σε κατάρρευση και τα ασφαλιστικά ταμεία, τα οποία από τη μία φορτώνονται κάθε χρόνο χιλιάδες νέους συνταξιούχους και από την άλλη μειώνονται απελπιστικά τα εισοδήματά τους, καθώς περιορίζεται συνεχώς ο αριθμός των ασφαλιζόμενων εργαζομένων λόγω γήρανσης του πληθυσμού, ανεργίας και μαύρης εργασίας.

Το φαινόμενο της ασυγκράτητης γήρανσης του πληθυσμού μας, αλλά και της Ευρώπης γενικότερα, έρχεται σε αντίθεση με την παράλληλη ραγδαία αύξηση του παγκόσμιου πληθυσμού. Υπολογίζεται ότι από ένα δισεκατομμύριο όπου ανερχόταν ο πληθυσμός του πλανήτη μας στις αρχές του 19ου αιώνα πολλαπλασιάστηκε μέσα σε δύο αιώνες στα 7 δισεκατομμύρια, με τάση περαιτέρω αύξησης. Έτσι το κενό της υπογεννητικότητας καλύπτεται από τις άτακτες εισροές πενόμενων στην Ελλάδα και στις άλλες γηράσκουσες χώρες, που αλλοιώνουν την εθνική σύνθεση, εισάγουν πολιτιστικές συνήθειες που κλονίζουν την εθνική συνοχή και υπονομεύουν την κοινωνική ειρήνη, καθώς κινούνται στο περι-

θώριο των χωρών που τους υποδέχονται με ολοένα εντεινόμενη δυσφορία.

Και τι κάνουν οι πολιτικοί μας για να αντιμετωπίσουν, έστω και πολύ αργά, το φαινόμενο της υπογεννητικότητας που εύλογα επιδεινώθηκε λόγω της πρόσφατης οικονομικής κρίσης; Τίποτα ουσιαστικό. Ή μάλλον κάνουν ό,τι μπορούν για να διογκώσουν το πρόβλημα. Αποκορύφωμα δε αυτής της ολέθριας αδιαφορίας ή και πολεμικής είναι τα πρόσφατα φορολογικά μέτρα, που και περιορισμό των φορολογικών απαλλαγών επιβάλλουν στους πολύτεκνους αλλά και την άφρονα επιβάρυνση εκείνων των οικογενειών που έχουν περισσότερα τέκνα. Δηλαδή, όσο περισσότερα τέκνα έχουν τό-

σο με περισσότερο φόρο επιβαρύνονται, όπως τουλάχιστον προκύπτει από εμπειριστική ανάλυση που μου έστειλαν η Ανώτατη Συνομοσπονδία Πολυτέκνων Ελλάδος και ο πρόεδρος της Ένωσης Πολυτέκνων Αθηνών κ. Βασ. Θεοδοκάτος, που μάταια πολεμάει με στοιχεία και βάσιμα επιχειρήματα αυτή την άφρονα πολιτική των κυβερνήσεων

66
Οχι μόνο δεν υπάρχει αποτελεσματικό ενδιαφέρον για τις πολύτεκνες οικογένειες αλλά τους επιβλήθηκε και πρόσθετη φορολόγηση!
99

απέναντι στη μόνη ελπίδα ανασχέσεως του δημογραφικού κατηφόρου, που είναι η πολύτεκνη οικογένεια.

Δεν φθάνει, δηλαδή, που η κρίση περιορίσε δραματικά τη διάθεση για τεκνοποιία, πέρα από τις αμβλώσεις, τις προφυλάξεις και την αύξηση του προσδόκιμου ζωής, που έτσι περιορίζουν τις γεννήσεις και αυξάνουν τον αριθμό των γερόντων. Έρχονται και οι κυβερνήσεις με τα αμελέτητα μέτρα τους και την αυτοκτονική αδιαφορία για το δημογραφικό να επιταχύνουν τη γήρανση και τον αφελληνισμό της Ελλάδας. Πιθανολογώ ότι η πολιτική αυτή των πολιτικών μας θα μεταβαλλόταν αμέσως μόνο αν τα νεογέννητα αποκτούσαν δικαίωμα ψήφου!

Μέσο:ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Ημ. Έκδοσης: ...23/03/2014 Ημ. Αποδελτίωσης: ...23/03/2014

Σελίδα:4

Ανασφάλεια και ανεργία φρενάρουν τις γεννήσεις

Μειώνονται συνεχώς λόγω κρίσης, φθάνοντας τις μόλις εννέα ανά 1.000 κατοίκους, το 2012

Των **ΛΙΝΑΣ ΓΙΑΝΝΑΡΟΥ**
- **ΙΩΑΝΝΑΣ ΦΩΤΙΑΔΗ**

Ήταν το 1996 όταν για πρώτη φορά στη μεταπολεμική περίοδο, οι θάνατοι ξεπέρασαν τις γεννήσεις στη χώρα μας. Η διαφορά ήταν 22 άτομα. Σε δύο χρόνια, οι γεννήσεις υπολείπονταν των θανάτων κατά 1.774 άτομα. Το 2012, η διαφορά έφτασε τις 16.300.

Σε μια χώρα που είχε ήδη πάρει την καπιούσα δημογραφικά, η οικονομική κρίση επέφερε νέο, γερό χτύπημα: α) η ανεργία στις αναπαραγωγικές ηλικίες φτάνει στο 44,4% (25-29 ετών) και στο 30,3% (30-44 ετών), β) η ανασφάλιστη εργασία εκρήγνυται — για ένα ανασφάλιστο ζευγάρι, η εργασιακή-κλινική παρακολούθηση του τοκετού κοστίζει 600 ευρώ, ο φυσιολογικός τοκετός 700, η καισαρική 1.200 ευρώ. Με τα νέα κοινωνικοοικονομικά δεδομένα, όλο και περισσότερα ζευγάρια αδυνατούν να αντεπεξέλθουν οικονομικά — και ψυ-

χογένεια για την αντικατάσταση του πληθυσμού είναι τα 2,1, ο δείκτης γονιμότητας στην Ελλάδα βρίσκεται στο 1,39, ελαφρώς αυξημένος από το 1,30 του 1990, οπότε και άρχισαν οι μεταναστευτικές ροές. Εκτιμάται ότι ο δείκτης γονιμότητας για τις «αμιγώς» Ελληνίδες υπηκόους μπορεί να κυμαίνεται και κάτω από το 1.

«Από την αρχή του αιώνα, ο ρυθμός γεννητικότητας στην Ελλάδα αυξανόταν, όμως ο συνδυασμός της αλλαγής του ρόλου της γυναίκας με έμφαση στην εκπαίδευση για άνδρες και γυναίκες, σημαίνει ότι ο μέσος όρος της ηλικίας στην οποία οι γυναίκες κάνουν το πρώτο παιδί αυξάνεται, και αυτό σημαίνει αναβολή της τεκνοποίησης», επισημαίνει στην «Κ» η δρ Αθηνά Βλαχαντώνη, senior lecturer στον τομέα της Γεροντολογίας στο Πανεπιστήμιο του Σαουθάμπτον της Αγγλίας. Η κρίση δεν «γέννησε», επέτεινε το πρόβλημα. «Σύμφωνα με ερευνητικές μελέτες, η οικονομική κρίση βάζει "φρένο" στην απόφαση τεκνοποίησης, ιδίως στους νέους που είναι περισσότερο ευάλωτοι στην ανεργία. Η έλλειψη χρημάτων και η απουσία δομών στήριξης επηρεάζουν αρνητικά τα νέα ζευγάρια».

Η ανεργία, τα χαμηλά εισοδήματα, η περικοπή των επιδομάτων και των κοινωνικών υπηρεσιών (έλλειψη βρεφονηπιακών σταθμών κ.λπ.) αποτρέπουν όλο και περισσότερα ζευγάρια να κάνουν παιδί. (Μόνο το κόστος του ιδιωτικού εμβολιασμού για ένα παιδί ξεπερνά τα 1.500 ευρώ). Σύμφωνα με τα τελευταία στοιχεία, κάθε χρόνο, πραγματοποιούνται στην Ελλάδα περισσότερες από 250.000 αμβλώσεις. Επιπλέον, παρά το υψηλό ποσοστό υπογονιμότητας (10% του αναπαραγωγικού πληθυσμού), τα τελευταία χρόνια καταγράφεται μείωση 15% στους κύκλους υποβοηθούμενης αναπαραγωγής. Τον δικό της ρόλο διαδραματίζει και η ραγδαία αύξηση των παλινδρομών κυήσεων (αυτόματες αποβολές). Σύγκριση των στοιχείων του Σεπτεμβρίου 2009-Φεβρουαρίου 2010 και Σεπτεμβρίου 2011-Φεβρουαρίου 2012 στη Β' Μαϊευτική και Γυναικολογική Κλινική του Αρεταίου Νοσοκομείου έδειξε διπλασιασμό των παλινδρομών κυήσεων (από 2% σε 4%).

Δεν είναι μόνο ότι η παραπάνω τάση εάν δεν ανακοιπει θα οδηγήσει μοιραία σε μείωση του πληθυσμού. Από τις δυσμενέστερες επιπτώσεις του φαινομένου, δεδομένης της αύξησης του προσδόκιμου επιβίωσης, είναι η ραγδαία δημογραφική γήρανση, η οποία επιτείνεται από την επιστροφή πολλών οικονομικών μεταναστών, οι οποίοι παραδοσιακά σχημάτιζαν πολυμελείς οικογένειες, στην πατρίδα τους. Το νέο δημογραφικό προφίλ με τη σειρά του ασκεί τεράστιες πιέσεις στις υπηρεσίες υγείας και βέβαια στο σύστημα κοινωνικών ασφαλίσεων.

Τέσσερις στις 10 γυναίκες στην Ελλάδα θα κάνουν ένα λιγότερο παιδί από ό,τι υπολόγιζαν ή δεν θα γεννήσουν καθόλου.

χολογικά— στο «κόστος» της απόκτησης ενός παιδιού. Σύμφωνα με εκτιμήσεις των Γιατρών του Κόσμου, λόγω της κρίσης, τέσσερις στις 10 γυναίκες θα κάνουν ένα λιγότερο παιδί από ό,τι υπολόγιζαν ή δεν θα γεννήσουν καθόλου.

Το 2012, ο δείκτης γεννητικότητας στην Ελλάδα κατακύλησε στις εννέα γεννήσεις ανά 1.000 κατοίκους, με τον αντίστοιχο αριθμό το 1980 να είναι 15,36. Η δραματική υποχώρηση του δείκτη είχε ξεκινήσει από τη δεκαετία του '90, ωστόσο η εισροή ξένων μεταναστών αναχαίτισε την τάση. Είναι χαρακτηριστικό ότι το 2012 καταγράφηκαν 84.851 γεννήσεις από Ελληνίδες (84,54%) και 15.520 από μετανάστριες (15,46%). Τα αντίστοιχα στοιχεία για το 2011 ήταν 87.426 (82,14%) από Ελληνίδες και 19.002 (17,85%) από αλλοδαπές. Σημειώνεται πως τα τελευταία χρόνια, ο γενικός δείκτης γονιμότητας των αλλοδαπών γυναικών στην Ελλάδα είναι σταθερά υψηλότερος από των Ελληνίδων.

Πάντως, παρά την «ενίσχυση» από τις μετανάστριες, η Ελλάδα παραμένει στις χαμηλότερες θέσεις της Ευρώπης σε ό,τι αφορά τις γεννήσεις. Σε χειρότερη μοίρα μόνο η Πορτογαλία και η Γερμανία με 8,5 και 8,4 αντίστοιχα γεννήσεις ανά 1.000 κατοίκους. Στις πρώτες θέσεις βρίσκουμε την Ιρλανδία (15,7), την Αγγλία (12,8), τη Γαλλία (12,6) και τη Σουηδία (11,9).

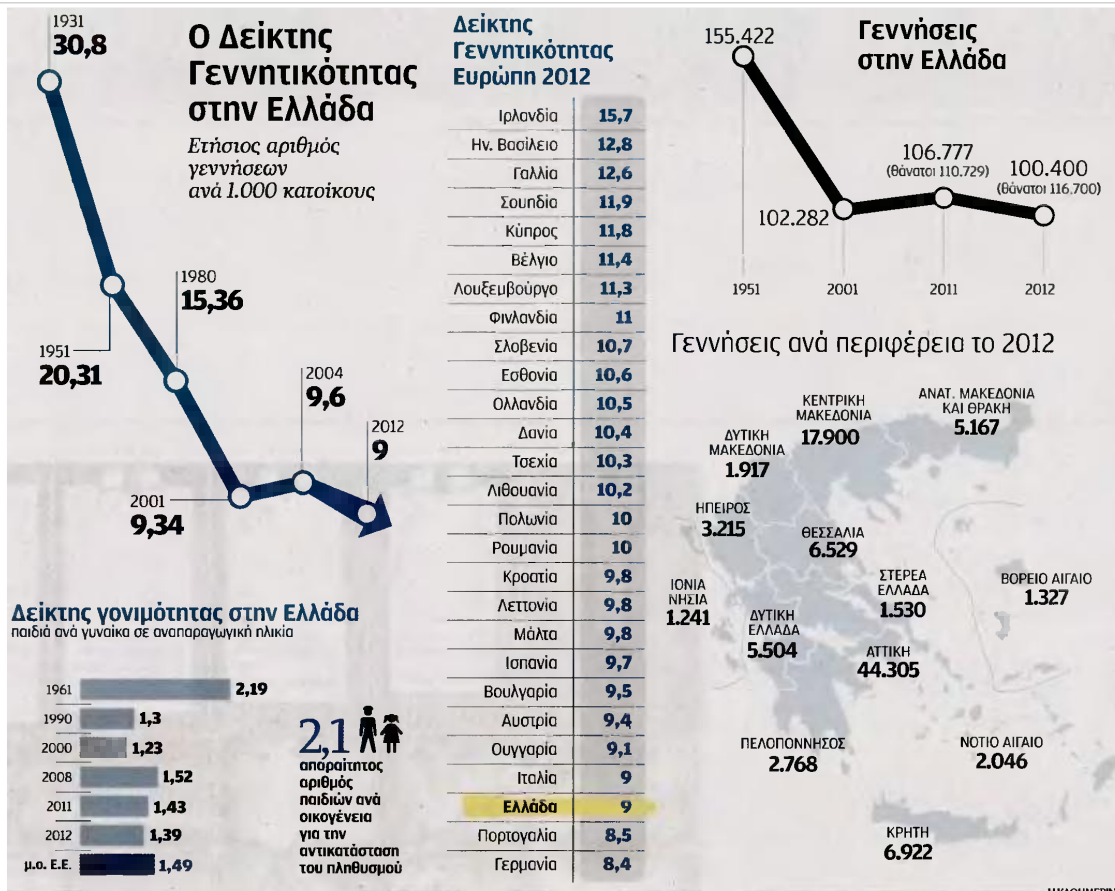
Αυτή τη στιγμή, και με δεδομένο ότι ο απαραίτητος αριθμός παιδιών ανά

3. 16.300 ΘΑΝΑΤΟΙ ΠΑΡΑΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ ΕΤΗΣΙΩΣ

Μέσο: ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Ημ. Έκδοσης: . . . 23/03/2014 Ημ. Αποδελτίωσης: . . . 23/03/2014

Σελίδα: 4

Γιατί αυξήθηκαν οι αποβολές

Σε δύο επίπεδο επηρεάζει τους φερέλιδες γονείς η οικονομική κρίση, σύμφωνα με τον καθηγητή Γυναικολογίας - Μαιευτικής στο Πανεπιστήμιο Αθηνών - Αρεταίειο, δρ Γιώργο Κρεατσά. «Το οικονομικό στρες και η ανασφάλεια, που διακατέχει εξίσου άνδρα και γυναίκα, έχει ως συνέπεια πολλά ζευγάρια να αναβάλουν ή ακόμα και να ακυρώσουν τα αρχικά τους σχέδια για οικογένεια, ενώ σε άλλες περιπτώσεις η εν λόγω ψυχολογική κατάσταση επιδρά αρνητικά στην γονιμότητά τους» απαντά ο ίδιος στην «Κ».

«Αλλωστε, δεν μπορούμε να υποτιμήσουμε το ζήτημα της ηλικίας της γυναίκας» συμπληρώνει, καθώς «την προηγούμενη δεκαετία οι γυναίκες που τεκνοποιούσαν ανήκαν στην πληθυσμιακή ομάδα είκοσι έως τριάντα ετών, ενώ σήμερα είναι περίπου δέκα χρόνια μεγαλύτερες, οι ηλικίες τους κυμαίνονται από 30 έως 40 ετών».

Αντιστοίχως προκαλεί στον κ. Κρεατσά η αύξηση, εν προκειμένω ο διπλοσυστομίας, των παλινδρομών κυήσεων. «Ο υψηλός αριθμός τους ερμηνεύεται αφενός από την προχωρημένη ηλικία της μέλλουσας μητέρας, αφετέρου από έναν ενδεχομένως πλημμελή προγεννητικό έλεγχο εξαιτίας του κόστους τους» εξηγεί.

Πάντως, παρά τα εμπόδια που θέτει η έλλειψη χρημάτων στα ζευγάρια, ο αριθμός εκείνων που επιλέγουν το δημόσιο μαιευτήριο από το ιδιωτικό δεν έχει αυξηθεί, όσο αναμενόταν.

«Ακόμα και με ένα ζοριζόμαστε...»

Η μικρή είναι υπέροχη, ένα δειχρόνο, πρόσχαρο πλάσμα που σκλαβώνει τους πάντες... άμα τη εμφανίσει. Η Μυρσίνη ήθελε πάντα να κάνει παιδί, ήταν από πάντα «μαμά». «Αλλά δεύτερο; Είσαι τρελή εντελώς».

Δάσκαλος ο μπαμπάς, ελεύθερη επαγγελματίας η ίδια, ήδη τα φέρουν δύσκολα βόλτα. Τα έξοδα του τοκετού καλύφθηκαν από τους παππούδες, οι οποίοι ευτυχώς βοηθούν και στα καθημερινά. «Δεν υπάρχει δυνατότητα να έχουμε εξωτερική βοήθεια», λέει στην «Κ» η Μυρσίνη. Πάντα ήθελαν δύο παιδιά, σήμερα όμως η σκέψη έχει απομακρυνθεί. «Δεν ξέρω πώς το κάνουν οι άλλοι, ακόμα και με ένα ζοριζόμαστε. Αυτό συζητάμε και με τις άλλες μαμάδες στην παιδική χαρά. Οι περισσότερες ήθελαν μεγάλη οικογένεια, αλλά συμβιβάζονται με ένα ή δύο παιδιά λόγω των συνθηκών. Θεωρώ ότι αυτό είναι το μεγαλύτερο χτύπημα της κρίσης. Κατευθείαν στην καρδιά της οικογένειας».

Τα περισσότερα ζευγάρια γύρω μας καθυστερούν την απόκτηση παιδιού. Όταν το αποφασίσουν «γιατί περνούν τα χρόνια», θα κάνουν ένα. «Στην πραγματικότητα, τα έξοδα δεν διαφέρουν και πολύ. Τα περισσότερα πράγματα τα έχεις ήδη αγοράσει ή θα αγοράσεις με αυτά που σου δίνουν οι γύρω σου», λέει η Κατερίνα Λαζαρίδου, άνεργη εδώ και 6 μήνες και μητέρα ενός αγοριού 6 ετών. «Είναι περισσότερο η ιδέα. Οι φέρνεις στον κόσμο ένα πλάσμα και πρέπει να μπορείς να το φροντίσεις, ό,τι και εάν συμβεί. Μόνο που πλέον στην Ελλάδα τίποτα δεν είναι δεδομένο. Είχαμε δουλειά και τώρα δεν έχουμε. Ελπίζαμε σε μια σύνταξη που πλέον δεν θα πάρουμε. Εκτός αυτού, δεν υπάρχει καμία υποστήριξη από το κράτος».

Η στήριξη εκ μέρους της πολιτείας έπαιξε καθοριστικό ρόλο στην απόφαση του επιχειρηματία Βασίλη Μπαρτζώκα, που μετακόμισε τον Φεβρουάριο του 2012 στο Βερολίνο, με τη γυναίκα του και τους τρεις γιους του, 4, 6, και επτά χρόνων. Τελικά, οι νεαροί γονείς δικαιώθηκαν. «Οι δύο μικροί μου γιοι απασχολούνται στο σχολείο μέχρι τις 5 μ.μ., ενώ ο μεγάλος μέχρι τις 6 μ.μ.», λέει ο 42χρονος πατέρας. Όταν τα παιδιά επιστρέφουν σπίτι, είναι και διαβασμένα. «Το δημόσιο σχολείο στο Βερολίνο προ-

«Θεωρώ ότι αυτό είναι το μεγαλύτερο χτύπημα της κρίσης. Κατευθείαν στην καρδιά της οικογένειας».

σφέρει ποικιλία δραστηριοτήτων, οι περισσότερες είναι δωρεάν ή έναντι μικρού αντιτίμου. Παράλληλα, οι Έλληνες γονείς λαμβάνουν μηνιαίο επίδομα 550 ευρώ για την ανατροφή των τριών παιδιών». Η ποιότητα ζωής τους αναβαθμίστηκε συνολικά. «Οι παιδικές χαρές, καλά μελετημένες και κατασκευασμένες, υπάρχουν σε πλήθος. Εδώ απολαμβάνουμε εκτεταμένους και ασφαλείς ποδηλατοδρόμους, όπου κάνουμε οικογενειακά ποδήλατο τα Σαββατοκύριακα. Οι γιοι μου μεγαλώνουν σε πολιτισμικό περιβάλλον, το 20%- 30% των συμπατριωτών τους είναι Γερμανοί».

Για τον ίδιο πάντως, η τεκνοποίηση πέρα από υπευθυνότητα, απαιτεί συνείδηση και λίγη... τρέλα. «Πρέπει να μην το σκέφτεσαι και πολύ. Αν κάτσεις με το κομπιουτεράκι σαν να

πηγαίνεις στο σούπερ μάρκετ, αντιμετωπίζεις το παιδί μόνο σαν υποχρέωση, σαν έναν παραπάνω λογαριασμό που πρέπει να πληρώσεις» λέει, προσθέτοντας: «Τα παιδιά φυσικά έχουν ανάγκες, αλλά αν μην ξεχνούμε ότι εμείς ως γονείς με τις προσωπικές μας φιλοδοξίες δημιουργούμε τεχνικές ανάγκες και θέτουμε πολύ υψηλά στάνταρντ. Αυτό που χρειάζονται ουσιαστικά τα παιδιά είναι ηρεμία, ασφάλεια και πολλή αγάπη».

Τις ίδιες σκέψεις έκανε και η 50χρονη σήμερα Μ.Λ. «Όταν πα να χρονικά περιθώρια είχαν στενέψει και τέθηκε το ερώτημα, αν τελικά θα έκανα παιδί με τον σύζυγό μου, η απάντησή μου ήταν όχι» λέει στην «Κ». «Δεν το έχω μετανιώσει. Συνειδητοποιώ ότι μάλλον το παιδί δεν αποτελούσε μια βαθιά υπαρξιακή μου ανάγκη, όπως ενδεχομένως για άλλες γυναίκες, που ακόμα και χωρίς σύζυγο παίρνουν τη μεγάλη αυτή απόφαση». Ελεύθερη επαγγελματίας με απαιτητικά ωράρια αλλά και μεγάλη αναγνώριση από τη δουλειά της, ήταν πεπεισμένη ότι τον μητρικό ρόλο πρέπει κανείς να τον αναλαμβάνει υπεύθυνα. «Έστω και όταν ο διαθέσιμος χρόνος είναι λίγος, πρέπει να είναι ποιοτικός» παρατηρεί, «εγώ δεν μπορούσα να προσφέρω κάτι τέτοιο».

«Η κοινωνική πίεση για την τεκνοποίηση είναι τέτοια που συχνά οι γυναίκες συγχέουν τα "θέλω" τους» σημειώνει. Το παλιομοδίτικο επιχειρήμα: κάνε ένα παιδί να σε κοιτάει στα υστερνά σου κρβει μια μεγάλη αλήθεια» λέει η ίδια, υποστηρίζοντας ότι «πολλοί άνθρωποι κάνουν παιδιά για να καλύψουν δικές τους ανασφάλειες και να φορκίσουν τον φόβο του θανάτου, όχι επειδή θέλουν να δώσουν αγάπη».

3. 16.300 ΘΑΝΑΤΟΙ ΠΑΡΑΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ ΕΤΗΣΙΩΣ

Μέσο: ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Ημ. Έκδοσης: . . . 23/03/2014 Ημ. Αποδελτίωσης: . . . 23/03/2014

Σελίδα: 4

«Κολλημένη» η Γερμανία, «πρωταθλήτρια» η Ιρλανδία, γόνιμη η Κύπρος

Οπως δείχνουν τα στοιχεία στην Ελλάδα, αλλά και στην Ισπανία, όπου ο δείκτης γονιμότητας από 1,46 που είχε καταγραφεί το 2008 υποχώρησε στο 1,36 το 2011, η κρίση επηρεάζει άμεσα τη δημιουργία οικογένειας. Ωστόσο, το φαινόμενο είναι πολυπαραγοντικό, καθώς εμφανίζεται και σε εύρωστες κοινωνίες. Η υπογεννητικότητα στην κρατική Γερμανία, όπου ο δείκτης γονιμότητας έχει «κολλήσει» εδώ και πολλά χρόνια στο 1,4 παιδιά ανά γυναίκα, αποτελεί το υπ' αριθμόν ένα πρόβλημα που επιτεράζει έμμεσα σειρά πολιτικών αποφάσεων, όπως η μεταναστευτική πολιτική.

Σύμφωνα με πολλές έρευνες, η ρίζα του προβλήματος είναι ότι η δημιουργία οικογένειας βρίσκεται χαμηλά στο αξιολογικό σύστημα των Γερμανών, σε αντίθεση με τους γείτονές τους, τους Γάλλους, για τους οποίους η πολυμελής οικογένεια αποτελεί κοινωνικό πρότυπο. Η καριέρα, τα χόμπι, οι κοινωνικές επαφές προηγούνται για τους πειθαρχημένους Γερμανούς. Δεν είναι, άλλωστε, σύμπτωση ότι στο Αμβούργο, κατ' εξακρίβωση των «γιάπωνων», το ποσοστό τεκνοποίησης είναι εξαιρετικά χαμηλό: μόλις δύο στις τρεις γυναίκες γίνονται μητέρες. Πιο «θερμές» στην ιδέα της

τεκνοποίησης οι (πρώην) Ανατολικογερμανίδες, οι οποίες εν μέρει μεγάλωσαν με τα κατώλποια του τρόπου ζωής της DDR. Στην ηλικιακή ομάδα των γυναικών 44 έως 49 ετών, μόλις 15% των γυναικών δεν έχουν παιδί.

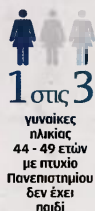
Οι παροχές

Η στήριξη που προσφέρει η πολιτεία στις Γερμανίδες, που εκαράζεται μέσω των επιδομάτων (που κυμαίνονται ανάλογα με το εισόδημα των γονέων, από 350 ευρώ έως 1.800 ευρώ) και της φιλοξενίας των νηπίων σε βρεφονηπιακούς σταθμούς, μπορεί να θεωρείται για τα ελληνικά δεδομένα «πλουσιοπαρόχη», σε σύγκριση, όμως, με τις παροχές που απολαμβάνουν οι γυναίκες στις Σκανδιναβικές χώρες, μοιάζουν στην Ελλάδα. Οι ίδιες οι Γερμανίδες επιρρίπτουν ευθύνες στο κράτος, καθώς υπάρχουν σημαντικές ελλείψεις σε βρεφονηπιακούς σταθμούς, προπαιδευτήρια στην επαρχία, γεγονός που τις αναγκάζει συχνά να διακόπτουν την καριέρα τους για να μεγαλώσουν τα παιδιά τους. «Πανευρωπαϊκά οι Γερμανίδες επιστρέφουν μετά τη λοκαία στην εργασία τους στο μικρότερο ποσοστό», σχολιάζει στην «Κ» πρόλην εργαζόμενη στον σχεδιασμό πολιτικών για την ισότητα. «Αυ-

Η περίπτωση της Γερμανίας

των
γυναικών
40 - 44
ετών δεν
έχουν παιδί

1 στις 3
γυναίκες
ηλικίας
44 - 49 ετών
με πτυχίο
Πανεπιστημίου
δεν έχει
παιδί

2%

αυξήθηκε το ποσοστό των άτεκνων γυναικών στο διάστημα 2008-2012

✓ Το 1964 γεννήθηκαν 1,4 εκατ. μωρά: Δείκτης γονιμότητας 2,5 παιδιά ανά γυναίκα

✓ Το 1971 ήταν η τελευταία χρονιά με τις γεννήσεις (1.013.396) να είναι περισσότερες από τους θανάτους (965.623)

✓ Ο δείκτης γονιμότητας έχει «κολλήσει» στο 1,4 παιδιά ανά γυναίκα

673.555

οι γεννήσεις το 2012 έναντι 869.582 θανάτων

*Στα παραπάνω στοιχεία συμπεριλαμβάνονται όλες οι γυναίκες που ζουν στη Γερμανία ανεξαρτήτως εθνικότητας.

H KATHMERINI

τό σχετίζεται με τη φορολογία που υφίστανται ως εργαζόμενες σύζυγοι». Οι πατεράδες έχουν αυτινιστεί, αλλά όχι... αρκετά. «Όλο και περισσότεροι αιτούνται την άδεια ανατροφής, αλλά την κύρια ευθύνη του παιδιού την έχει πάντοτε η μητέρα».

Το δημογραφικό βρισκόταν «ψηλά» στην τελευταία προεκλογική εκστρατεία, καθώς οι πολιτικοί της χώρας αντιμετώπιζαν με τρόπο τις προβλέψεις των στατιστικών για περαιτέρω συρρίκνωση του πληθυσμού, δεδομένου εάλλου ότι η πληθυσμιακή ομάδα που αναπαράγεται περισσότερο είναι οι «μη Γερμανοί». Ως εκ τούτου, στόχος της νέας κυβέρνησης είναι η δημιουργία και στελέχωση όσο το δυνατόν περισσότερων παιδικών σταθμών.

Με υψηλά ποσοστά

«Στη Γερμανία το πρότυπο της κλασικής οικογένειας έχει αλλάξει πολύ τα τελευταία τριάντα χρόνια, με τον σχηματισμό ολιγομελών οικογενειών, λιγότερους γάμους και περισσότερες συγκατοικίες (ζευγαριών), παρατηρεί η δρ Αθηνά Βλασαντώνη, senior lecturer στη Γεροντολογία στο Πανεπιστήμιο του Σαουθάμπτον της Αγγλίας. Κάθε χώρα, ωστόσο, έχει τα δικά της μέτρα

και σταθμά. Για την «πρωταθλήτρια» Ιρλανδία, «ο θρησκευτικός παράγοντας και ο πολιτικός χαρακτήρας της τεκνοποίησης την καθιστούν ειδική περίπτωση». Πίσω από τα υψηλά ποσοστά γεννητικότητας της Σουηδίας και της Γαλλίας «κρύβονται» δυνατά υποστηρικτικά συστήματα, που λύνουν τα χέρια στους γονείς. Η εξαιρετικά γόνιμη Κύπρος φαίνεται να έχει αρχίσει να προβληματίζεται τους ειδικούς. «Είναι μια ενδιαφέρουσα περίπτωση, φαίνεται ότι η κρίση δεν επηρέασε τόσο τη ζευγάρια όσο στην Ελλάδα», σημειώνει η δρ Βλασαντώνη.

Πόσο πρέπει να μας ανησυχεί η γήρανση της Γραικής Ηπείρου; «Μια γήρσκουσα κοινωνία κρύβει ευκαιρίες και προκλήσεις», απαντά στην «Κ» η κ. Βλασαντώνη: «Χάρη στο αυξανόμενο προσδόκιμο ζωής, πολλοί από τους σπμενιούς νέους θα γνωρίσουν διαγγονα ή ακόμα και τρισέγγονα. Σύμφωνα με έρευνες, το 50% των μωρών που γεννιούνται σήμερα στη Βόρεια Ευρώπη θα γιορτάσουν τα 100ά γενέθλιά τους». Η άλλη όψη του νομίσματος είναι η προσπάθεια ισοσκελισμού του αυξανόμενου αριθμού συνταξιούχων έναντι του αντιστοίχου των εργαζομένων, που συνεχώς μειώνεται.